ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
MICHAEL B. ELMER
της 9ης Μαρτίου 1995 *

1. Στην παρούσα υπόθεση που αφορά παράβαση της Συνθήκης η Επιτροπή, με δικόγραφο που περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 26 Απριλίου 1994, άσκησε προσφυγή ζητώντας να αναγνωριστεί ότι η Ελληνική Δημοκρατία, διατηρώντας σε ισχύ τις διατάξεις του άρθρου 70 του νομοθετικού διατάγματος 2545/1940 και την απόφαση 46508, της 10/17 Μαΐου 1976, του Υπουργού Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, όπως τροποποιήθηκε, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 48, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ καθώς και από το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας [1].

2. Η Επιτροπή, πριν ασκήσει την προσφυγή, έστειλε στην καθής, την 1η Ιουλίου 1992, έγγραφο οχλήσεως το οποίο ακολούθησε η αιτιολογημένη γνώμη της 26ης Αυγούστου 1993.

3. Η Επιτροπή προβάλλει ότι από τις προαναφερθείσες διατάξεις προκύπτει ότι επιβάλλονται αυστηρότερες προϋποθέσεις ως προς την πρόσληψη αλλοδαπών διδασκάλων ξένων γλωσσών (μεταξύ των οποίων και υπηκόων άλλων κρατών μελών) σε φροντιστήρια στα οποία διδάσκονται ξένες γλώσσες από τις προϋποθέσεις που ισχύουν για την πρόσληψη Ελλήνων υπηκόων.

Η Επιτροπή διευκρίνισε επιπλέον, απαντώντας σε ερώτηση που έθεσε το Δικαστήριο, ότι κατά το άρθρο 70 του νόμου 2545/1940 οι δάσκαλοι φροντιστηρίων πρέπει να έχουν τα ίδια τυπικά προσόντα τα οποία απαιτούνται για το διορισμό τους σε αντίστοιχη θέση σε δημόσιο εκπαιδευτικό ίδρυμα. Βάσει του άρθρου 18, παράγραφος 1, του προεδρικού διατάγματος 611/27/6-15/7/1977, περί, μεταξύ άλλων, διορισμού δημοσίων υπαλλήλων στο δημόσιο ή σε άλλους δημόσιους οργανισμούς, μεταξύ των οποίων τα σχολεία, δεν μπορεί να διοριστεί ως δημόσιος υπάλληλος αυτός ο οποίος δεν έχει την ελληνική ιθαγένεια. Η Επιτροπή αναφέρεται εν προκειμένω στην απάντηση της Ελληνικής Κυβερνήσεως σε ερώτηση του Δικαστηρίου στο πλαίσιο της υποθέσεως 147/86 [2], με την οποία η κυβέρνηση επιβεβαίωσε ότι βάσει των προαναφερθεισών διατάξεων απαιτείται οι δάσκαλοι φροντιστηρίων να έχουν την ελληνική ιθαγένεια.

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η δανική.

1 — ΕΕ ειδ.έκδ. 05/001, σ. 33.

2 — Απόφαση της 15ης Μαρτίου 1988, Επιτροπή κατά Ελλάδος, Συλλογή 1988, σ. 1637.

4. Η Ελληνική Δημοκρατία δεν αρνήθηκε στην παρούσα υπόθεση ότι οι σχετικές διατάξεις δεν συμβιβάζονται με το κοινοτικό δίκαιο.

Εξάλλου, η Ελληνική Δημοκρατία υποστήριξε με τις παρατηρήσεις που κατέθεσε ενώπιον του Δικαστηρίου ότι προεδρικό διάταγμα, με το οποίο τροποποιούνται επίμαχες διατάξεις, ούτως ώστε στο εξής να ισχύουν οι ίδιες προϋποθέσεις για υπηκόους άλλων κρατών μελών με τις προϋποθέσεις που ισχύουν για Έλληνες υπηκόους, έχει ήδη υπογραφεί από τους αρμόδιους υπουργούς και έχει υποβληθεί στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας για να υπογραφεί και στη συνέχεια να δημοσιευθεί, οπότε η υπόθεση έχει καταστεί άνευ αντικειμένου.

5. Επομένως, δεν αμφισβητείται ότι το καθού κράτος μέλος παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το κοινοτικό δίκαιο.

Περαιτέρω, από τη νομολογία του Δικαστηρίου [3] προκύπτει σαφώς ότι το αντικείμενο προσφυγής που ασκείται βάσει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΚ οριοθετείται με την αιτιολογημένη γνώμη της Επιτροπής. Ακόμη και στις περιπτώσεις κατά τις οποίες παύει να υφίσταται η παράβαση της Συνθήκης, αλλά η υπόθεση εξακολουθεί να εκκρεμεί ενώπιον του Δικαστηρίου, εξακολουθεί να υφίσταται συμφέρον για τη διατήρηση του αιτήματος προκειμένου να θεμελιωθεί το έρεισμα της ευθύνης που μπορεί να υπέχει κράτος μέλος, συνεπεία της παραβάσεως της Συνθήκης, έναντι άλλων κρατών μελών, της Κοινότητας ή ιδιωτών.

Πρόταση

6. Βάσει των ανωτέρω, προτείνω στο Δικαστήριο να εκδώσει την ακόλουθη απόφαση:

— Η Ελληνική Δημοκρατία, διατηρώντας σε ισχύ τις διατάξεις του άρθρου 70 του νομοθετικού διατάγματος 2545/1940 και την απόφαση 46508, της 10/17 Μαΐου 1976, του Υπουργού Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, όπως τροποποιήθηκε, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 48, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ καθώς και από το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 του Συμβουλίου.

— Καταδικάζει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

3 — Βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 1ης Δεκεμβρίου 1993, C-37/93, Επιτροπή κατά Βελγίου (Συλλογή 1993, σ. I-6295).